

Duyên Muộn

Từ khi đôi má đỏ hây hây
Em tập thêu thùa, tập vá may
Chim sáo trước sân bay tới đâu
Em mừng: sắp được lấy chồng đây.
Những lượt thu về, em thấy xuân
Trên đôi má nồn lại phai dần
Và lòng em chẳng còn nao nức
Như lúc trăng lên đốt khói trầm.

Người nói duyên em đã muộn màng
Bởi vì nghèo khó chẳng xênh xang
Nhưng xuân em chín từ năm ngoái
Há phải vì em áo nối quàng.

Hàn Mạc Tử